

M E S E V I L Á G .

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

Ginke királyfi lakodalma.

— Veréb írásokból. —

Egy cinke királyfi
Egyszer réges-régen
Beköszöntött szépen
A veréb herceghez
Aranyos szekéren.

Előadta bátran
Az ezüst pitarba,
Hogy a mentéjébe
Száz arany van varrya
S mi tagadás a herceg lányt
Párjául akarja!

No, az öreg herceg
Abb' a minutába
Beljebb tessékelté
A vendég szobába
S nagyot ütött az öklével
Gyémánt asztalána:

— Hej, édes szolgálóm
Mindenféle népem
Itt legyen ezen a
Fényes vendégségen!
Ablakomban száz csiriplő
Muzsikusz zenéljen!

S hogy vendége leült
Egy rubintos székbe
Boros billikomot
Rakatott elébe
S megkínálta minden jóval
Hadd müljön az éhe!

Mire leszállt a nap
S helyére az éjjel
Ült az ég boltjára
Csillagos szemével
— Tele lett a herceg háza
Büszke vendég néppel.

A fényes lakzira
Megérkezett rendre
Nagy verébországnak
Minden rangu rendje
S éjfélközön behajtott a
Variak fejedelme.

— Kár... kár... — vígan vagytok
Fenséges barátom,
Folyik a bor szépen
Adta livom-lávom,
Hanem hát a szép menyasszonyt
Sehol sem találok!

— Csirr! — csurr! — rikkantott a
Herceg a szolgálknak
Mondjátok meg tüstént

A menyasszony lánynak,
Hogy a fényes vendégsereg
Már csak rája várnak.

Szaladt a lány szolgál
Vissza is rohantak
— Hült helyét találtuk
A lány asszonyunknak
S kiinn a maeskák olyan furcsán
Nyáfvognak, nyafognak.

A cinke királyfi
Akkor hajdanába
A birodalmába
Menyasszonya nélkül tért meg
Aranyos batárba!

Andor bácsi.

A herceg levele.

Icucur-mucucur: emlékeztek-e még Mucucur királyra? Móka bolondjára, aki hopmester lett? Ott szalasztottam el, hogy a király elolvasta a burkusok hercege pecsétetes levelét. Így hangzott a levél:

Édes jó királyom, régi jó barátom,
Hogy most felkereslek, nagy sora van annak,
Hiszen tudod te is, öreg hű pajtásom,
Hogy a szomszédomban vasfejjek laknak.
Sohase volt tőlük nyugtom, nyugodalmam.
Évekig lopkodták szérüm, aranykazlam.
El-lehajtogatták az ezüst csordámat,
Le-lefosztogatták zengő aranyfámat.
Selyem kaszálómát éjjel letaposták,
Kalongyáim rendre patakomba szórták
S kivágták a drága, muzsikáló berket.
Elloptak, széttartak mindent, amit letek.
Hiszen míg lehetett türtem, türögtem.
(Öreg vagyok, sok nyár szállott el fölöttem.)
Ritkán hadakoztam, sajnáltam a népet,
Szerettem a békét, csöndes békességet.
De most a vasfejű király azt kívánja
Álljunk ki egy kardra, párviaskodásra,
Egyikünk maradjon a porondon halva
S országa legyen a győztes birodalma.
Eddig sem magamat kímélgettem, óvtam,
Hiszen ismerhettél még legénykorunkban,
Mikor kardot törtem deli leventékkal!
Gyémánt sisakomat soha nem verték fel!
Hanem van egy lányom, gyöngye kis virágom,
Mi lesz, ha elvesztem életem, országom!
Nem lenne irgalmat árva kis fejűnek.
Ugy gondoltam szolgálom, ha volna vitézed,
Aki győznél szívvel, győznél bátorsággal
Megverekedni a vasfejű királlyal
— Hogyha győztes lenne — itt adom írásom —
Övé lenne földem, övé lenne lányom!

Mucucur királynak megrebent a szeme:

— Egyedem-begyedem
Nesze a levelem,